

APLICAREA STRATEGIILOR DIDACTICE MODERNE – PRIORITATE ÎN INSTRUIREA INTERACTIVĂ A FUNCȚIONARULUI PUBLIC CU STATUT SPECIAL

Veaceslav GRATI

*doctor în drept, conferențiar universitar
al Catedrei „Drept polițienesc și securitate publică”
a Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI*

Ludmila BUCIUȘCAN,

*asistent universitar al Catedrei
„Științe manageriale, socioumane și comunicare profesională”
a Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI,
master în drept*

Rezumat

În conținutul articolului ne-am propus drept scop de a reflecta cele mai importante aspecte tipice instruirii interactive, din perspectiva optimizării performanței universitare. Demersul științific al cercetării se înscrie în direcția extinderii didacticii și instruirii interactive din ultimele decenii. Preocuparea manifestată de către oamenii de știință de-a lungul timpului privind strategiile activizante, participative, a fost decisivă în conturarea unui tablou complex al abordării conceptuale privind instruirea interactivă în mediul academic. În această ordine de idei, în contextul confruntării societății cu diverse provocări, dascălii sunt chemați „să se debaraseze de algoritmul monoton al rutinei” și să apeleze cu temeritate și responsabilitate la aplicarea creativă a noilor paradigme în proiectarea și realizarea activităților de instruire care trebuie să fie centrate exclusiv pe audient.

Cuvinte-cheie: instruire, strategie didactică interactivă, predare, analiză strategică, aptitudini cognitive, învățare, instruire interactivă, formare profesională, strategie didactică, triunghi pedagogic, evaluare, aptitudini de cercetare, proces instructiv-educativ etc.

Summary

In the content of the article we aimed to reflect the most important aspects typical of interactive training, from the perspective of optimizing university performance. The scientific approach of the research is in the direction of expanding the didactics and interactive training of the last decades. The concern expressed by scientists over time on activating, participatory strategies has been decisive in shaping a complex picture of the conceptual approach to interactive training in academia.

In this sense, in the context of facing society with various challenges, teachers are called “to get rid of the monotonous algorithm of routine”, and to resort boldly and responsibly to the creative application of new paradigms in designing and carrying out training activities. be focused exclusively on the audience.

Keywords: education, interactive teaching strategy, rendition, strategic analysis, cognitive skills, learning, interactive training, training, didactic strategy, pedagogical triangle, evaluation, research skills, instructive-educational process.

„Când acțiunea comună este necesară, când reciprocitatea este activată în cadrul unui grup în vederea obținerii unui rezultat, atunci par să existe procese care stimulează învățarea individuală și care conduc pe fiecare la o competență cerută de constituirea grupului.” Bruner (1966)

Introducere. De ce vorbim despre „Instruirea interactivă a polițistului”? Fără incertitudine, dar este și demonstrat faptul că persoana care învață trebuie să-și construiască cunoașterea prin intermediul propriilor aptitudini cognitive și că nimeni nu poate face acest lucru în locul altcuiva. Totodată, este demonstrat și faptul că orice dezvoltare personală sau profesională este favorizată de condiționarea reciprocă cu alții care, la rândul lor, s-au format personal și profesional, învățând, căpătând o experiență de viață. Generalizând, putem menționa faptul că persoanele care își făuresc multilateral propria personalitate nu fac acest lucru în mod izolat, întrucât omul este o ființă fundamental socială, care promovează învățarea interactivă prin încurajarea parteneriatelor în instruire.

Nevoia umană profundă a unora de a da o replică altora și de a lucra împreună cu aceștia pentru atingerea unui obiectiv comun a constituit mereu o stimulare ale cărei motivații rămân a fi inexplicabile.

Nu doar investigațiile științifice în domeniu, dar și experiența cadrelor didactice care aplică metodele interactive prezintă și descriu efectul benefic al interacțiunii membrilor unui grup. Întreaga echipă, precum și sarcinile în care membrii acesteia sunt implicați și în realizarea cărora membrii acesteia depind unul de celălalt pentru obținerea rezultatului urmărit, demonstrează că:

1. Membrii grupului se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale;

2. Odată implicați, membrii grupului își manifestă dorința de a împărtăși celorlalți ceea ce experimentează, iar aceasta conduce la noi conexiuni în sprijinul înțelegerii;

3. Membrii echipei acced la înțelegerea profundă a unei informații atunci când au oportunități de a explica și chiar prezenta o informație celorlalți colegi despre ceea ce au învățat.

În această ordine de idei, în conținutul articolului respectiv, ne-am propus drept scop de a reflecta aspectele ce țin de aplicarea strategiilor didactice moderne ca prioritate în instruirea interactivă a polițistului și, ca fiinalitate, sperăm ca acele propuneri și recomandări pe care le vom formula să fie utile și practice în asigurarea continuității unei instruirii moderne a poliției Republicii Moldova.

Rezultate și discuții. În Republica Moldova, dreptul la învățătură este

asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instruire și de perfecționare [1, art. 35, alin. (1)].

În această ordine de idei, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, autoritățile administrative și instituțiile din subordinea acestuia organizează, prin intermediul structurilor specializate, formarea inițială și continuă a funcționarilor publici cu statut special [5, art. 25, alin. (1)].

În cazul angajării de persoane care au absolvit alte instituții de învățământ decât cele ale Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția celor care s-au format profesional la comanda Ministerului Afacerilor Interne, aceste persoane urmează un curs de formare inițială înainte de exercitarea atribuțiilor funcționale conform fișei postului, în modul stabilit de Ministerul Afacerilor Interne [5, art. 26, alin. (1)].

Formarea profesională inițială a funcționarilor publici cu statut special se efectuează în cadrul instituțiilor de învățământ ale Ministerului Afacerilor Interne sau, după caz, în alte instituții de învățământ.

Formarea profesională continuă a funcționarilor publici cu statut special se realizează prin următoarele modalități:

- a) la locul de muncă;
- b) în cadrul instituțiilor de învățământ ale Ministerului Afacerilor Interne;
- c) în alte instituții de învățământ din țară sau din străinătate [5, art. 27, alin. (1)].

Fie că e vorba de formarea profesională inițială sau continuă, sarcina de bază (sub aspect de instruire), în acest sens, îi revine dascălului (lectorului, formatorului) care, aplicând anumite strategii didactice precum și un ansamblu de forme și metode moderne de predare, desfășoară instruirea propriu-zisă a personalului polițienesc astfel încât acesta să corespundă așteptărilor și doleanțelor cetățenilor precum și cerințelor strategiilor de dezvoltare durabilă ale MAI al RM.

Întrucât ne-am propus drept scop de a reflecta, în acest articol, un subiect important ce privește instruirea în MAI al RM, vom purcede la interpretarea unor noțiuni cu care vom opera în această cercetare.

Vom prezenta pentru început semnificația, importanța și impactul unei strategii didactice în instruirea profesională polițienească. Astfel, strategia didactică poate fi definită ca fiind o modalitate clasică eficientă prin care profesorul acordă asistența necesară audiențelor în domeniul cunoașterii și dezvoltării trăsăturilor de personalitate, capacităților intelectuale, priceperilor, deprinderilor, aptitudinilor, abilităților de lucru, sentimentelor și emoțiilor.

Din punct de vedere structural, strategia didactică este constituită dintr-o totalitate de metode, tehnici și mijloace de învățământ, precum și dintr-o

diversitate (complementară) de forme de organizare a activității de instruire, pe baza cărora dascălul întocmește un plan chibzuit de lucru cu auditoriul, în vederea desfășurării cu eficiență a procesului de instruire [10, p. 34].

Scopul și esența aplicării în instruire a strategiilor didactice interactive subînțeleg susținerea învățării active în cadrul căreia cel instruit modelează informația primită, transformând-o în una nouă, proprie. Important este a preciza faptul că strategiile didactice interactive au la baza aplicării lor sprijinul reciproc în căutare-cercetare și învățare, stimulând implicările individuale, mobilizând audientul ca entitate și personalitate distinctă de ceilalți colegi (prin felul de a cunoaște, gândi, aplica, deduce etc.).

Cercetarea și descrierea modelelor educaționale promovate de instruirea interactivă s-a făcut din mai multe perspective, printre care și:

1. Interpretarea statutului elementelor triunghiului pedagogic dintr-un punct de vedere nou – audientul fiind privit prin prisma potențialului său și a capacității de a cerceta, de a concluziona, de a fi activ, de a deveni autonom, dascălului revenindu-i rolul de organizator al unor situații de învățare, proiectate ca pretexte pentru determinarea audiențelor de a interacționa;

2. Oportunitatea de analiză și reformare a naturii și conținutului experiențelor de învățare, a relațiilor lector-audient, lector-lector, audient-audient, precum și a interacțiunii stringente dintre instituția de instruire, educație și practica sau experiențele reale de viață.

Sistemul de metode active în educație sunt apreciate foarte mult și sunt considerate ca fiind metode moderne, participative, care pun accent pe interacțiunea dintre membrii unei grupe academice fiind centrate pe audient și nu pe lector, vizând dezvoltarea personală a audientului care, construind și descoperindu-și și valorificându-și potențialul cognitiv, se formează ca bun profesionist în domeniu.

Particularitatea impactului social al aplicării metodelor active în instruirea interactivă în mediul universitar rezidă în instruirea prin colaborare, prin munca în echipe, auditoriul fiind transformat dintr-un grup amorf într-o colectivitate activă, energetică și coezivă, în cadrul căreia unii participanți se identifică ca fiind lideri, își dezvoltă aceste abilități, iar ulterior devin manageri de succes [7, p. 18].

În aceste circumstanțe, apar diferite situații ce necesită a fi clarificate și apar și unele întrebări la care trebuie, stringent, să căutăm un răspuns, ca exemplu:

1. „Adaptarea strategiilor didactice interactive de instruire la stadiul contemporan al progresului în domeniul învățământului necesită renunțarea definitivă la metodele și procedeele didactice tradiționale aplicate anterior?”;

2. „Poate fi stimulată aplicarea metodelor tradiționale în aceste circumstanțe?”;

3. „Care sunt procedeele, metodele și mijloacele de aplicare eficiente, stimulatoare, creativă a conversației, speței, modelării unui proces complex?” etc.

În căutarea răspunsurilor la aceste întrebări vom porni de la definirea (delimitarea netă) a conceptelor de **predare, învățare, evaluare**.

Predarea, ca o parte componentă a procesului de învățământ, capătă semnificație în măsura în care produce un proces corespunzător de învățare din partea audientului, motivându-l pe ultimul să se implice în activități ce solicită efort susținut, înțelegere, asimilare de cunoștințe, priceperi, deprinderi, atitudini etc.

Prelegerea, ca o metodă de bază de predare în învățământul superior, constă în transmiterea unui volum de informații, sistematizate în baza unui plan de idei. Pe parcursul prelegerii, profesorul recurge la argumentări, definiții, comparații, exemple, concluzii în vederea prezentării accesibile și convingătoare a temei propuse [3, p. 22].

Ca o metodă de bază centrată pe profesor, prelegerea are unele avantaje dar și o multitudine de dezavantaje printre care menționăm următoarele:

Avantaje:

- Reprezintă o metodă eficientă în a explica anumite noțiuni, fenomene, lucruri;
- Poate fi adaptată la nivelul auditoriului și la potențialul personalului instruit;
- Are un caracter îndrumător;
- Nu necesită pregătire și resurse mari de timp pentru profesorul cu experiență mare în domeniu;
- Reprezintă o metodă rapidă de a expune o informație;
- Este considerată o metodă de comunicare „mai personală” decât metodele scrise.

Dezavantaje:

- Lipsa feedback-ului (nu se cunoaște cu exactitate dacă mesajul transmis de emițător a fost perceput corect de către receptor);
- În cazul prelegerii nivelul de memorizare a informației este foarte mic, iar pentru a fi siguri că informația a fost corect înțeleasă de auditoriu este necesară aplicarea și altor metode, mijloace și procedee;
- Profesorul se adaptează potențialului clasei ca entitate și acceptă mersul într-un pas cu auditoriul;
- Profesorii cu experiență mai mică în domeniu pot desfășura lecția într-un timp mai redus (prea repede);
- Prelegerea este de obicei plictisitoare, monotona;
- În marea majoritate a cazurilor audienții nu se implică în discuții pe tema prezentată;

- Audienților le poate fi captată atenția pe perioade scurte de timp;
- În cazul prelegerii dascălul presupune că toți îl ascultă cu atenție și se implică la maximum (deși în realitate nu este așa);
- Audienților nu li se acordă posibilitatea să aplice în practică ideile care li se predau la prelegere etc. [9, p. 42].

Învățarea. Interacțiunea dintre predare și învățare rezidă în faptul că acestea sunt procese coevolutive, progresele și regresele la nivelul uneia având un impact enorm asupra celeilalte.

Evaluarea. Condiționarea reciprocă a predării cu învățarea și evaluarea rezidă în necesitatea gestionării continue a demersului instruirii-însușirii prin aprecierea rezultatelor academice ale personalului instruit. Aprecierea cunoștințelor celui instruit întregește ciclul instruirii prin intervenție a dascălului asupra audientului și constituie premisa de bază ce ghidează interacțiunea profesor-student, influențând adoptarea deciziilor ce țin de optimizarea continuă a procesului de predare-învățare.

Spre deosebire de o instruire obișnuită, **instruirea personalului de poliție prin aplicarea strategiilor didactice moderne (instruirea interactivă)** subînțelege niște elemente și trăsături definitorii care o plasează în vârful piramidei formării profesionale a funcționarului public cu statut special al MAI al RM.

Crearea strategiilor moderne de instruire a personalului de poliție se face pornind de la politica promovată de Guvernul Republicii Moldova, de la nevoile de bază de instruire ale polițiștilor Republicii Moldova și de abilitățile și potențialul personalului implicat în instruire (de la practicieni cu experiență în domeniu până la cei care dețin titlu științific), iar aplicarea lor are un context specific.

În elaborarea și aplicarea strategiei de instruire a personalului de poliție se va ține cont neapărat de:

- Analiza strategică (contextul social, așteptările cetățenilor, așteptările MAI al RM, sursele și mijloacele materiale disponibile, aspectul psihologic, sursele și mijloacele de conținut);
- Opțiunea strategică (condiționată de oportunități, evaluare, decizie);
- Implementarea strategică (ceea ce presupune planificare, organizare și schimbare/ racordare) [8, p. 77].

O cercetare detaliată a multitudinii de strategii didactice moderne elaborate și aplicate, cu precădere, în domeniul de instruire interactivă a polițistului, ne determină să încercăm o sintetizare a câtorva dintre valențele cognitive și formative ale acestora, și anume:

- Formarea, la cei instruiți, a unor aptitudini cognitive operaționale și funcționale precum: operativitatea gândirii, spiritul de observație, memoria, logica, inteligența etc.;

**Pregătirea profesională a cadrelor pentru subdiviziunile Ministerului Afacerilor Interne
și alte organe de drept**

.....

– Favorizarea transferului secvențial de cunoștințe și crearea unui mecanism eficient de aplicare a cunoștințelor noi acumulate în activitatea practică;

– Prezentarea și descrierea detaliată (către grupul instruit) a stilurilor cognitive și ameliorarea stilurilor cognitive personale de percepere, procesare și utilizare a informației;

– Dezvoltarea capacităților de cercetare (formularea problemei, elaborarea procesului rezolutiv, căutarea soluțiilor, identificarea și verificarea soluțiilor etc.);

– Efectuarea sistematică și repetată a unor exerciții au drept scop dezvoltarea capacităților de comunicare și de punere în relație a două sau mai multe fenomene, dezvoltarea inteligenței emoționale, a identificării afective, conlucrării, a conflictului socio-cognitiv, a încrederii în sine, libertății în luarea deciziei, autoevaluării etc.;

– Crearea și extinderea resurselor motivațional-afective ale învățării (interese cognitive, necesitatea de autorealizare, nivel de aspirații, interesul episistemic, aptitudinea de a depune efort);

– Dezvoltarea unor capacități metacognitive, introducerea prin implicarea activă a celor instruiți în strategii de analiză critică a propriului mod de gândire, dezvoltarea unui comportament interogativ și a capacității de analiză a însușirilor, gândurilor și sentimentelor proprii, a propriilor acțiuni de învățare;

– Încurajarea dezvoltarea la audienți a creativității ca proces, ca produs, ca dimensiune psihologică a personalității, ca potențial creativ;

– Asimilarea anumitor metode și tehnici de muncă intelectuală (a-i învăța să învețe);

– Învățarea diferitor tipuri de limbaje;

– Utilizarea diferitor surse de informare;

– Dezvoltarea capacității de investigare;

– Realizarea unor proiecte individuale și de grup; abilitarea audienților cu procedee/ tehnici speciale de învățare, de observare și experimentare, de utilizare a strategiilor creative în rezolvarea sarcinilor de învățare, de inter- și autoevaluare) etc. [4, p. 11].

Aplicarea metodelor interactive în instruirea polițiștilor acordă posibilitate reală audienților de a deveni participanți la propria lor instruire și educație, fiind îndeplinite, astfel, cerințele psiho-pedagogice ale activizării, și anume:

– Pregătirea pentru învățare;

– Excluderea influențelor negative ale diferitor surse care pot perturba desfășurarea firească a lecției;

– Asigurarea unui limbaj comun între emițător și receptor;

– Utilizarea unor activități eficiente de activizare etc.

În aceasta ordine de idei trebuie menționat faptul că întru atingerea finalităților educației, contextualizarea metodelor didactice la specificul demersului educativ reprezintă o sarcină primordială a lectorului. Astfel, favorizarea schimbului de idei, de experiențe și cunoștințe, cu implicarea activă a tuturor celor prezenți, promovarea interacțiunii dintre membrii clasei, reprezintă doar câteva exemple de stimulare clasică a învățării și dezvoltării personale, de învățare activă cu rezultate evidente.

Contribuind la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ și reprezentând o reală valoare activ-formativă asupra personalității celor instruiți, experiența didactică ce are la bază metodele interactive, subînțelege:

- O învățare în conlucrare cu toți colegii de clasă;
- Responsabilitate de grup și personală;
- Condiționările reciproce verbale și socio-afective între membrii clasei (care stau la baza dezvoltării competențelor intelectuale și sociale transferabile în diferite contexte formale și informale);
- Comportamentul activ, deschis, bazat pe inițiativă personală;
- Implicarea activă a celor instruiți în realizarea sarcinilor etc.

Propriu metodelor interactive este faptul că acestea promovează interacțiunea dintre participanți ducând la o învățare activă și cu rezultate mult așteptate.

Atuul metodelor interactive aplicabile în instruirea polițiștilor constă în:

- metodele interactive sunt cele mai atractive;
- crearea deprinderilor;
- favorizarea învățării în baza propriilor competențe și aptitudini;
- stimularea cooperării și nu a competiției;
- metodele interactive pot fi abordate din punctul de vedere al diferitor stiluri de învățare.

Lectorul (formatorul) care aplică în instruire astfel de metode ar trebui să fie:

- un coechipier – care poate modifica modalitatea de desfășurare a instruirii, dacă auditoriul solicită aceasta;
- o călăuză – care susține polițiștii instruiți în soluționarea problemelor, îi motivează să își prezinte propriul punct de vedere;
- un animator – care aplică diverse metode și forme de predare descriind auditoriului esența acestora, pregătește materialele didactice, prezintă scopurile și finalitățile instruirii;
- un veghetor și ascultător – care supraveghează auditoriul în timpul activităților desfășurate și apreciază la final, obiectiv, fiecare audient în parte;
- un participant la învățare – care nu se consideră atotcunoscător dar

dă de înțeles că învață în tot cursul vieții.

Deși dascălul este considerat „stăpânul auditoriului” și este responsabil de aplicarea unei sau altei strategii didactice, demersul îmbunătățirii calității lecției presupune receptivitate ideatică, reflecție asupra propriei intervenții educaționale, competență, creativitate, vocație pedagogică și alte calități deosebite pe care trebuie să le posede profesorul [6, p. 59].

Un dascăl (lector, formator) trebuie:

- să abordeze subiectele din perspectiva audientului;
- să sesizeze și să accepte asemănările și deosebirile dintre el însuși și audienți, ca și dintre cei instruiți, între ei;
- să asigure respectarea drepturilor celor instruiți și să manifeste atitudine față de prioritățile și interesele lor;
- să se implice în soluționarea problemelor și a situațiilor complexe ce pot apărea în procesul instruirii;
- să posede capacitatea de a integra propriile sale priorități într-un cadru comun de probleme și valori, precum și să acționeze pe baza deciziilor celor instruiți;
- să posede capacitatea de a-și recunoaște greșelile în fața auditoriului și de a valorifica din punct de vedere educativ consecințele acestor greșeli.

În activitatea de instruire interactivă a polițistului, în auditoriu, lectorului îi revin următoarele atribuții:

- planificarea și coordonarea activităților cu caracter instructiv și educativ prin supravegherea realizării unei sincronizări între obiectivele individuale și cele de grup (ale auditoriului), evitarea suprapunerilor și contribuirea directă la întărirea solidarității clasei per ansamblu;
- stabilirea cu precizie a sarcinilor și obiectivelor instruirii;
- organizarea activităților audienților cu fixarea programului instructiv-educativ, a structurilor și formelor de organizare;
- prezentarea informațiilor științifice, seturilor axiologice, prin mesaje clare;
- conducerea activităților desfășurate în auditoriu, direcționarea procesului asimilării, dar și al formării profesionale a personalului polițienesc;
- îndrumarea audienților pe drumul cunoașterii prin intervenții opiniate adaptate situațiilor soluționate, prin recomandări care să susțină comportamentele și reacțiile audienților;
- motivarea implicării active a audienților;
- aprecierea activității celor activi în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive;
- orientarea valorică a tendințelor negative identificate în conduitele audienților, prin intervenții cu caracter umanist etc.

În această ordine de idei, considerăm necesar și stringent să ne oprim

și să abordăm unele aspecte ce țin de o calitate fundamentală pe care trebuie să o posede dascălul, și anume „arta de a explica”.

Studentul consideră și apreciază „*talentul de a explica*” ca fiind cea mai de preț calitate la un profesor.

În acest sens, o explicație bună trebuie:

- să conțină strict informația care să descrie subiectul ce urmează a fi explicat;
- să se bazeze doar pe cunoștințele pe care cel instruit le posedă deja;
- să fie adaptată grupei căreia îi este adresată, chiar dacă asta ar presupune omiterea anumitor informații importante;
- să fie prezentată, descrisă convingător, cu perseverență;
- să fie centrată pe niște cuvinte sau expresii-cheie care pot fi scrise pe tablă, ori pot fi marcate prin pauze semnificative înainte și după rostirea lor;
- să fie construită în baza unor argumente logice și juridice, care vor fi explicate consecutiv;
- să introducă noțiunile abstracte (noi) prin exemple concrete;
- să conțină imagini vizuale ale conceptelor expuse, diagrame, grafice, scheme, tot ce poate ajuta înțelegerea;
- să recapituleze, la finalul lecției, conceptele explicate.

În această ordine de idei, în contextul confruntării societății cu diverse provocări, dascălii sunt chemați „să se debaraseze de algoritmul monoton al rutinei”, și să apeleze cu temeritate și responsabilitate la aplicarea creativă a noilor paradigme în proiectarea și realizarea activităților de instruire care trebuie să fie centrate pe audient.

Concluzii. Aplicarea metodelor interactive atât în predare, cât și în evaluare, pe lângă avantajele menționate în conținutul respectivului articol științific, implică și alte elemente cum ar fi: o mai bună organizare a lecției astfel încât timpul destinat acesteia să fie folosit rațional și doar în realizarea scopului cercetării, o amenajare a spațiului în care urmează să se desfășoare lecția astfel încât acest lucru să permită implicarea la maximum a tuturor audiențelor, indiferent de statut, funcție, grad, nivelul de pregătire etc.

Aplicând metodele activ-participative în instruirea polițiștilor, profesorul trebuie să dea dovadă de abilități în ceea ce privește crearea situațiilor/ oferirea spre soluționare a unor spețe, astfel încât cei instruiți să fie obligați să recurgă la aplicarea unor game variate de procese și activități mintale, astfel încât aceștia să fie obligați și să aibă posibilitate reală în a aplica cunoștințele teoretice și practice acumulate în vederea soluționării unor sarcini concrete.

Totodată, trebuie menționat faptul că multitudinea metodelor moderne interactive de predare sunt determinate de anumite progrese care se înregistrează în domeniul științei, unele dintre acestea apropiindu-se de me-

todele de cercetare științifică, determinându-l pe audient de a dobândi printr-un efort propriu experiențe cognitive, altele dezvoltându-i anumite abilități în cunoașterea calculatorului, cum ar fi instruirea asistată de calculator.

Multitudinea metodelor de instruire interactive centrate pe audient fac lecțiile interesante, sprijină studenții sub aspectul înțelegerii conținuturilor pe care să fie capabili să le aplice în activitatea profesională. Totodată, aceste metode de instruire interactive pot avea o incidență puternică asupra studenților datorită caracterului ludic, oferind anumite alternative atractive de studiere.

Concluzionând, putem menționa că utilizarea metodelor moderne interactive de instruire în activitatea didactică (în special în domeniul ce vizează instruirea polițiștilor) urmărește creșterea motivației pentru cunoaștere și sunt potrivite, în special, în cadrul unei instruiți tematice pentru reactualizarea și sintetizarea cunoștințelor celor care sunt responsabili de aplicarea legii cu referire la un subiect și o ordonare a informațiilor, permit completarea cunoștințelor cu altele noi cunoștințe la o temă aleasă, stimulează învățarea în grupuri de persoane, educă toleranța și înțelegerea opiniei celorlalți membri ai echipei etc.

Referințe bibliografice

1. Constituția Republicii Moldova nr. 01 din 29.07.1994 „Constituția Republicii Moldova”. Publicată: 12.08.1994 în Monitorul Oficial nr. 1, art. 05.
2. Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 587 din 12.05.2016 „Pentru aprobarea Strategiei de dezvoltare a Poliției pentru anii 2016-2020 și a Planului de acțiuni privind implementarea acesteia”. Publicată: 20.05.2016 în Monitorul Oficial nr. 134-139, art. 645.
3. Ionel V., „Pedagogia situațiilor educative”, Iași, Ed. „Polirom”, 2002.
4. Ionescu M., „Instrucție și educație. Ediția a III-a”, Arad, Ed. „Vasile Goldis University Press”, 2007.
5. Legea Republicii Moldova nr. 288 din 16.12.2016 „Privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne”. Publicată: 10.02.2017 în Monitorul Oficial nr. 40-49, art. 85.
6. Macavei E., „Pedagogie. Teoria educației”, Ed. „Aramis Print”, 2001.
7. Neacșu I., „Instruire și învățare”, București, EDP., 1999.
8. Oprea Crenguța, „Strategii didactice interactive”, București, EDP, 2007.
9. Păun E., Potolea D., „Fundamentări teoretice și demersuri aplicative”, Iași, Ed. „Polirom”, 2002.
10. Peretti A., Legrand J. A., Boniface J., „Tehnici de comunicare”, Iași, Ed. „Polirom”, 2001.